

Třetáci ve Vídni aneb deštníky s sebou

Pandemie koronaviru, která se k nám na počátku roku 2020 vkradla, nás připravila o spoustu zážitků a na nějakou dobu učinila ze školní docházky pouhé monotónní snahy o udržení pozornosti před obrazovkou. Jakmile se ale opatření začala rozvolňovat, myslí nás i našich učitelů začaly být pozitivnější a otevřenější nápadům, jak nám to tu ještě na poslední chvíli trochu zpestřit, než se vydáme vstříc maturitnímu ročníku. A tak jsme se my, žáci třetího ročníku Gymnázia ve Velkém Meziříčí, nakonec přece vydali na již tradiční výlet do Vídně.

Těšili jsme se a jak se termín našeho odjezdu, tedy 27. duben, blížil, byli jsme stále nedočkavější. Ovšem jakmile se začaly objevovat první předpovědi počasí, úsměvy nám postupně povadaly. Zatímco zbytek dní v daném týdnu připomínal rané léto, středa se rozhodla zakročit posledním závanem aprílového počasí s jedenácti stupni a nepřetržitým deštěm. Ani aktualizace radaru co deset minut nepomohly situaci zvrátit a my se tak v úterý večer chystali s určitou hořkostí vůči nespolehlivému počasí. Jako by to ten jeden den nemohlo vydržet!

Přece jen jsem ovšem další den vstávala s chutí, a když jsem běžela na benzínku v Bíteši (v mém klasickém nestíhajícím tempu), překvapilo mě nevídané teplo, které mi dodalo trochu naděje, že to třeba nebude tak hrozné. (Neboť předpověď pro Českou republiku byla neméně příšerná.)

Deštník jsme nakonec vytáhli, ale jen na chvíli a po pár kapkách už po dešti nebylo ani památky. A my, byť ke konci výletu už zkrhlí zimou, jsme měli radost, jakou míváte, když se něco vydaří lépe, než očekáváte, nezávisle na tom, jak moc povedené to vlastně je. (Což je pocit, který na gymnáziu při psaní písemek zažíváme na denní bázi.)

A co jsme vlastně viděli? Kromě zahraniční dopravní zácpy jsme se mohli kochat například zahradami v Schönbrunnu a poté místní zoo či technickým muzeem. Každý z nás měl možnost si zvolit, co leží jeho srdci a momentálnímu stavu myslí blíže, takže z první zastávky našeho upršeného výletu jsme odjížděli stoprocentně spokojení. Jediná výtka patřila pandám, na něž jsme se těšili a které se kvůli zimě schovávaly, avšak na druhou stranu, kdo by se jim divil.

Následoval rychlý přejezd k barevnému výbuchu vídeňské architektury, lépe známému pod názvem Hundertwasserthaus, kde jsme též strávili nějaký čas, který jsme mohli využít kocháním se, focením či nákupy v pastí na turisty zvané obchod se suvenýry.

Nakonec jsme se vydali na komentovanou pěší túru po dalších vídeňských památkách. Vidět jsme tak mohli třeba Katedrálu svatého Štěpána nebo Hofburg. Tam jsme se doslechli mimo jiné velmi zajímavé informace o významné osobnosti rakouské historie, císařovně Sissi. No a co by to bylo za školní výlet, kdybychom nedostali nějaký ten čas na rozchod. Na ten nám bylo doporučeno nemálo místních restaurací, ovšem my, jakožto správní turisté, zamířili do nejbližší pobočky McDonaldu.

Během rozchodu se nikdo neztratil, zkouška z orientace byla tedy úspěšně splněna a my jsme se mohli s bolavýma nohama, foťáky plnými fotek a hlavami napěchovanými vzpomínkami vydat domů.

Sára Topinková, 3. C

